



JOHN GRISHAM
ULTIMUL JURAT



JOHN
GRISHAM

Ultimul
jurat



editura rao



Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Last Juror
© 2004 Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-645-4



PARTEA I




1

După zeci de ani de gestionare greșită și neglijare constantă, *The Ford County Times* a dat faliment în 1970. Proprietarul ziarului, Miss Emma Caudle, avea nouăzeci și trei de ani și era ținută la pat într-un azil din Tupelo. Editorul, fiul ei, Wilson Caudle, în vârstă de peste șaptezeci de ani, avea o plăcuță introdusă în cap, amintire a unei răni din Primul Război Mondial. Situată în vârful frunții înalte și bombate, placa era acoperită de un cerc perfect de grefă de piele înnegrită, fapt care îi atrăsese lui Wilson porecla Spot¹ pe care o îndurase întreaga lui viață ca adult. Spot a făcut asta. Spot a făcut aia. Spot, aici. Spot, acolo.

Cât fusese mai tânăr, Wilson relatase despre întruniri orășenești, meciuri de fotbal, alegeri, procese, întruniri religioase, tot soiul de activități din Ford County. Era un reporter bun, perseverent și intuitiv. Evident, rana de la cap nu-i afectase capacitatea de a scrie. Numai că, după cel de Al Doilea Război Mondial, placa își schimbase poziția, și domnul Caudle renunțase să mai scrie altceva în afară de necrologuri. Iubea necrologurile. Le dedica ore întregi. Umplea paragrafe întregi de proză pasională în care detalia chiar și viața celor mai modești

¹ „Pată“ (n.r.)

Locuitori ai ținutului. Iar moartea unui cetățean de vază sau foarte bogat constituia un articol de prima pagină, evident semnat de același domn Caudle. Nu rata niciodată vreun priveghi sau vreo înmormântare și nu scria niciodată ceva rău despre cineva. Cu toții erau glorificați după trecerea în neființă. Ford County devenise un loc minunat în care să mori. Iar Spot era un om extrem de popular, chiar dacă era ținut de-a binelea.

Singura criză reală din cariera lui jurnalistică a intervenit în 1967, în vremea când mișcarea pentru drepturi civile ajunsese în sfârșit și în Ford County. Ziarul nu dăduse niciodată dovadă de toleranță rasială. În paginile lui nu apăreau chipuri de negri, cu excepția criminalilor cunoscuți și a celor bănuți. Niciun fel de anunț de căsătorie între negri. Niciun fel de studenți meritoși de culoare sau echipe de baseball cu negri. În 1967 însă, domnul Caudle a făcut o descoperire senzațională. S-a trezit într-o dimineață cu gândul că în Ford County mor și oameni de culoare, iar despre moartea lor nu scria nimeni. Pe domnul Caudle îl aștepta un univers nou și rodnic de necrologuri, astfel încât a hotărât să pornească pe valurile unui ocean periculos și necunoscut. Într-o miercuri, pe 8 martie 1967, *Times* a devenit primul săptămânal din Mississippi condus de albi care a publicat necrologul unui negru.

Săptămâna următoare au apărut trei necrologuri despre negri, iar oamenii au început să vorbească. După aproape o lună, publicația era deja boicotată prin anulări de abonamente și neplata anunțurilor publicitare contractate. Domnul Caudle știa ce se întâmpla, dar era prea impresionat de noul său statut ca să se mai îngrijească de chestiuni triviale precum vânzările și profitul. La șase săptămâni după acel prim necrolog istoric, el și-a anunțat noua politică pe prima pagină și cu caractere de-o șchioapă. A explicat publicului că va tipări orice va avea el chef, iar dacă albilor nu le convenea, atunci nici el nu le va mai scrie necrologurile.



O moarte respectabilă reprezintă o parte importantă a vieții din Mississippi, atât pentru albi, cât și pentru negri, iar gândul de a pleca pe lumea cealaltă fără a beneficia de strălucirea comentariului de adio al lui Spot însemna prea mult pentru majoritatea albilor. Totodată, întreaga lume știa că era suficient de ținut ca să-și ducă amenințarea până la capăt.

Următoarea ediție a ziarului a fost plină de necrologuri, atât ale albilor, cât și ale negrilor, toate aranjate frumos în ordine alfabetică și fără separare pe rase. Ziarul s-a vândut ca pâinea caldă. A fost începutul unei scurte perioade de prosperitate.

Falimentul a venit fără să fi fost provocat neapărat de cineva. Capul listei de creditori a fost un furnizor de materiale tipografice din Memphis, căruia ziarul îi datora 60 000 de dolari. Alți creditori nu fuseseră plătiți de șase luni. Iar capacul a fost pus de respectabila Security Bank, care cerea returnarea unui împrumut.

Eu eram proaspăt angajat, dar auzisem zvonurile. Stăteam la un birou în camera din față a sediului publicației și citeam o revistă, când o piticanie încălțată cu o pereche de pantofi cu vârf ascuțit s-a afixat în ușa de la intrare și a întrebat de Wilson Caudle.

– E la morgă, am răspuns eu.

Era o piticanie obraznică. Îi vedeam arma lipită de șold sub bluza boțită de marinar, o armă purtată de așa manieră ca toată lumea să o vadă. Probabil că tipul avea permis, deși în 1970, în Ford County, nu prea era nevoie de așa ceva. De fapt, permisele erau chiar privite chiorăș.

– Am mandat să-i înmânez actele astea, zise el, fluturând un plic.

N-aveam de gând să-i sar în ajutor, dar e foarte greu să fii nepoliticos cu un pitic. Chiar dacă acesta are o armă.

– E la morgă, am repetat eu.

– Atunci le las la dumneavoastră, a declarat el.

Deși mă învârteam pe acolo de mai puțin de două luni și chiar dacă urmasem colegiul în Nord, învățasem temeinic câteva



lucruri. Știam că documentele cu vești bune nu le erau livrate oamenilor prin mandat. Erau trimise prin poștă, prin servicii de transport sau livrate personal, dar niciodată prin mandat. Actele însemnau necazuri, și eu nu aveam chef de așa ceva.

– Eu nu iau acele acte, i-am zis, uitându-mă în jos.

Legile naturii le cer piticișii să fie oameni docili și neagresivi, iar micuțul meu amic nu făcea excepție de la regulă. Arma era doar de formă. Omul a aruncat o privire prin încăperea, cu un rânjel pe chip, dar știa că nu avea pe unde să scoată cămașa. Cu un gest plin de dramatism, a îndesat plicul înapoi în buzunar și a cerut să afle:

– Unde e morga?

I-am arătat pe unde să o ia și omul a plecat. O oră mai târziu, Spot s-a ivit, împiedicându-se, în ușă, fluturând hârtiile și lătrând isteric:

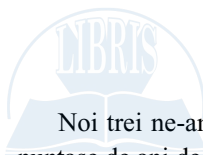
– S-a terminat! S-a terminat!

Continua să se plângă, în vreme ce i-am luat din mână petiția pentru intrare în faliment involuntar. Margaret Wright, secretara lui, și Hardy, zețarul, au venit repede din spate și au încercat să îl consoleze. Spot s-a așezat pe un scaun, și-a luat fața în mâini, și-a pus coatele pe genunchi și a început să ofteze amarnic. Eu m-am apucat să citesc petiția cu glas tare, spre știința tuturor.

Documentul spunea că domnul Caudle trebuia să compară în termen de o săptămână în fața unui judecător din Oxford pentru a se întâlni cu creditorii. Acolo urma să se ia decizia dacă ziarul își putea continua activitatea, în vreme ce o persoană mandatată de tribunal avea să lămurească situația. Vedeam clar că Margaret și Hardy erau mai preocupați de slujba lor decât de domnul Caudle și de căderea lui nervoasă, dar au stat alături de el și l-au bătut încurajator pe umeri.

După ce s-a oprit din plâns, Spot s-a ridicat brusc, și-a mușcat buza și a anunțat:

– Trebuie să îi spun mamei.




Noi trei ne-am uitat unii la alții. Miss Emma Caudle renunțase de ani de zile la această viață, dar inima continua să-i bată îndeajuns cât să-i amâne înmormântarea. Habar nu avea și nici nu-i mai păsa cu ce o îndopau ca să nu moară; cu atât mai puțin îi mai păsa de Ford County și de ziar. Era oarbă, surdă și cântărea mai puțin de patruzeci de kilograme, iar Spot avea de gând să discute cu ea despre faliment. În acel moment mi-am dat seama că nici el nu mai trăia în aceeași lume cu noi.

A început din nou să se smiorcăie și a plecat. Șase luni mai târziu aveam să-i scriu necrologul.

Pentru că urmasem colegiul și pentru că țineam hârtiile în mână, Hardy și Margaret se uitau plini de speranță la mine, așteptând un sfat. Eu eram ziarist, nu avocat, dar le-am spus că voi duce actele la avocatul familiei Caudle. Trebuia să urmăresc sfatul acestuia. Cei doi au schițat un zâmbet și s-au întors la muncă.

La prânz am cumpărat o cutie de șase cutii de bere de la Quincy's One Stop din Lowtown, zona negrilor din Clanton, și am pornit la drum în Spitfire-ul meu. Februarie se apropia de sfârșit, iar afară era neobișnuit de cald, așa că am apăsat pedala de accelerație până la fund și m-am îndreptat spre lac, întrebându-mă, pentru a nu știu câta oară, ce naiba căutam eu în Ford County, Mississippi.

Am crescut în Memphis și am studiat cinci ani jurnalismul la Syracuse, înainte ca bunica mea să se sature să-mi mai plătească educația, care se tot lungea. Nu străluceam prin notele obținute și mai aveam un an până la licență. Poate un an și jumătate. BeeBee, adică bunica mea, se scâldea în bani, ura să-i cheltuie, iar după cinci ani și-a zis că șansa mea de a ajunge cineva a fost îndeajuns finanțată. Am fost extrem de dezamăgit când m-a tăiat de la porție, dar nu m-am plâns, mai ales ei. Eram unicul nepot, și proprietățile ei mă așteptau ca niște trufandale.

The logo for LYBRIS is located in the top left corner of the page. It features the word "LYBRIS" in a stylized, serif font, with the letters "L", "Y", and "B" being significantly larger and more prominent than the others. The text is set against a circular background that resembles an open book with pages fanning out. The entire logo is rendered in a light blue or grey color.

Am studiat jurnalismul mai mult ca o obligație. În primele zile la Syracuse visam să ajung reporter de investigație la *New York Times* sau la *Washington Post*. Voiam să salvez omenirea dând la iveală acte de corupție, abuzuri asupra mediului înconjurător, cheltuieli guvernamentale nejustificate și nedreptăți suferite de cei neputincioși și oprimați. Mă așteptau premiile Pulitzer. După un an și ceva de vise deșarte, am văzut un film cu un corespondent de presă străin care hălăduia prin lume în căutare de războaie, seducea femei frumoase și, printre picături, își mai găsea timp să scrie și articole câștigătoare de premii. Tipul vorbea opt limbi și avea barbă, purta bocanci militari și o pereche de pantaloni kaki apretați, de armată, care nu făceau niciodată dungi. Am decis că ăla e genul meu de ziarist. Mi-am lăsat barbă, mi-am cumpărat bocanci și pantaloni kaki, am încercat să învăț germana și mi-am încercat norocul cu cele mai drăguțe fete. Treptat, în vreme ce notele de la cursuri mă aruncau tot mai nemiloase către coada clasei, am devenit tot mai atras de ideea de a lucra pentru un ziar mic de provincie. Nu pot explica o asemenea atracție, cu excepția faptului că în acea perioadă l-am cunoscut și m-am împrietenit cu Nick Diener. Nick provenea din zona rurală a Indianei, și familia lui deținea de zeci de ani un ziar de provincie relativ prosper. Conducea o Alfa Romeo micuță și cochetă și avea întotdeauna o mulțime de bani la el. Am devenit prieteni foarte buni.

Nick era un student eminent, care s-ar fi descurcat de minune în medicină, avocatură sau inginerie. Singurul lui țel însă era să se întoarcă în Indiana și să conducă afacerea familiei. Chestia asta m-a uimit mereu, până ce ne-am îmbătat amândoi într-o noapte și el s-a apucat să-mi povestească despre sumele de bani pe care le scotea tatăl lui din mica publicație săptămânală cu un tiraj de doar șase mii de exemplare. Mi-a spus că era o mină de aur. Conținea doar știri locale, anunțuri de nuntă, întruniri sociale, știri sportive, poze cu echipe de baschet, câteva rețete culinare, câteva anunțuri mortuare și pagini întregi de reclame. Poate și un pic de politică, dar fără chestiuni controversate.



O mașină de făcut bani. Tatăl lui era milionar. Așa cum spunea Nick, era un soi de jurnalism lejer, fără presiuni, din care banii tâșneau ca dintr-o fântână.

Povestea asta m-a pus pe gânduri. După cel de-al patrulea an de colegiu, care ar fi trebuit să fie și ultimul, dar care, în realitate, nu părea să mă apropie de sfârșitul facultății, mi-am petrecut vara făcând practică la un mic săptămânal din Ozark Mountains, în Arkansas. Pentru munca prestată primeam doar câteva parale, dar BeeBee era impresionată că mă angajasem undeva. Îi trimiteam prin poștă în fiecare săptămână ziarul, din care cel puțin jumătate era scris de mine. Proprietarul, în același timp editor și publicist, era un minunat domn în vârstă, încântat să aibă la dispoziție un reporter dornic să scrie. Era un om destul de bogat.


După cinci ani de Syracuse, notele mele nu mai puteau fi îndreptate, și puțul cu bani secase. M-am întors la Memphis, am vizitat-o pe BeeBee, i-am mulțumit pentru efortul financiar depus și i-am mărturisit că o iubesc. Ea m-a sfătuit să-mi găsesc o slujbă.

În acea vreme, sora lui Wilson Caudle locuia în Memphis. Prin forța împrejurărilor, cucoana s-a întâlnit cu BeeBee la una din petrecerile amatorilor de ceai fierbinte. După câteva discuții telefonice, m-am trezit făcut pachet și expediat în Clanton, Mississippi, unde Spot mă aștepta nerăbdător. După ce m-a plimbat o oră ca să îmi arate împrejurimile, m-a lăsat să hălăduiesc prin Ford County.

În următoarea ediție a ziarului a publicat o mică știre simpatcă, însoțită de poza mea, în care îmi anunța „practica“ la *Times*. Știrea a apărut pe prima pagină. În acele zile nu prea existau cine știe ce povești senzaționale.

Anunțul conținea două erori care aveau să mă urmărească ani de zile. Prima și cea mai puțin importantă era aceea că Syracuse se alăturase Ivy League¹, cel puțin în conformitate cu Spot. El și-a informat tot mai puțin numeroșii săi cititori că îmi

¹ Denumire generică pentru mai multe universități vechi și respectabile de pe Coasta de Est a Statelor Unite (n.tr.)



făcusem educația la Ivy League în Syracuse. Abia după o lună de zile cineva mi-a atras atenția asupra erorii. Începusem să cred că nimeni nu citește ziarul sau, mai rău, că aceia care îl citeau erau complet idioți.

Cea de-a doua eroare mi-a schimbat viața. Pe certificatul meu de naștere scria Joyner William Traynor. Până la vârsta de doisprezece ani mi-am bătut la cap părinții să îmi spună de ce doi oameni presupus inteligenți, ca ei, i-au pus numele Joyner unui nou-născut. În cele din urmă am aflat, din alte surse decât părinții mei, care nu și-au asumat această responsabilitate, că unul dintre ei a insistat asupra numelui Joyner datorită afiliației cu o rudă mai îndepărtată despre care se presupunea că e putred de bogată. Nu mi-am întâlnit niciodată tizul. Din punctul meu de vedere, omul a murit falit, însă eu m-am ales cu Joyner pentru întreaga viață. Când m-am înscris la Syracuse eram J. William, un nume mai degrabă impozant pentru un tânăr de optsprezece ani. Însă Vietnamul, manifestațiile și toate tulburările sociale din acele vremuri m-au convins că J. William suna prea oficial, prea corporatist. Am devenit Will.

Spot îmi spunea, la întâmplare, Will, William, Bill sau chiar Billy. Deoarece răspundeam la toate aceste apelative, nu știam niciodată ce avea să urmeze. În articolul din ziar, sub mutra mea zâmbăreață, fusese tipărit noul meu nume. Willie Traynor. Am încremenit când am văzut. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că va exista odată cineva care să-mi spună Willie. Am făcut școala pregătitoare în Memphis, și apoi colegiul la New York. Nu am întâlnit niciodată o persoană cu numele Willie. Nu eram amicul de o viață al tuturor. Eram un rebel cu păr lung, care conducea o mașină Triumph Spitfire.

Ce aveam să le spun băieților din frăția de la Syracuse? Ce aveam să îi spun lui BeeBee?

După ce m-am ascuns în apartamentul meu vreo două zile, mi-am adunat tot curajul de care eram capabil ca să îl înfrunt pe Spot și să îi pretind să facă el ceva. Nu prea știam eu ce, dar el



comisese greșeala, așa că el era obligat să o repare. M-am repezit în birourile redacției și am dat peste Davey Bigmouth Bass, redactorul sportiv al ziarului.

– Hei, haios nume, m-a întâmpinat el.

L-am urmat în biroul lui, ca să-i cer sfatul.

– Nu mă cheamă Willie, am început eu.

– Ba te cheamă de acum.

– Pe mine mă cheamă Will.

– Pe aici oamenilor o să le placă. Un șmecheraș deștept din Nord, cu păr lung și o mașinuță sport importată. Pe cinstea mea, tipii o să creadă că ești grozav cu un nume ca Willie. Gândește-te la Joe Willie.

– Cine e Joe Willie?

– Joe Willie Namath.


– Ah, acel Joe!

– Mda, e un yankeu ca tine, din Pennsylvania sau așa ceva, însă atunci când a ajuns în Alabama și-a schimbat numele din Joseph William în Joe Willie. Fetele au început să-l vâneze peste tot.

Am început să mă simt mai bine. În 1970, Joe Namath era, probabil, cel mai frumos atlet din țară. Am plecat să mă plimb cu mașina, repetându-mi obsesiv în minte: „Willie, Willie“. În câteva săptămâni, numele a început să prindă. Toată lumea îmi spunea Willie și păreau să se simtă mai confortabil în prezența mea, pentru că aveam un nume atât de pământean.

Lui BeeBee i-am explicat că era vorba doar de un pseudonim temporar.

Times era un ziar foarte „subțire“. Mi-am dat imediat seama că publicația avea necazuri. Se tipăreau masiv necrologuri, dar nu prea existau știri și reclame. Angajații erau nemulțumiți, însă loiali și tăcuți. În 1970 existau puține slujbe în Ford County. După o săptămână de muncă, chiar și unui novice ca mine i-a fost clar că ziarul mergea în pierdere. Necrologurile sunt gratuite –



reclamele, nu. Spot își petrecea cea mai mare parte a timpului închis în birou trăgând un pui de somn și dând telefoane la morgă. Uneori îl sunau cei de acolo. Alteori treceau pe la sediu diverși membri de familie, la câteva ore după ce vreun unchi își dăduse ultima suflare, și îi înmânau câte un epitaf lung, scris de mână și plin de înflorituri, pe care Spot îl înhăța și îl ducea cu delicatețe până la biroul lui, unde, în spatele ușii închise, îl rescria și-l redacta până devenea perfect.

Spot mi-a spus că întregul ținut mă aștepta să relatez știri. Ziarul dispunea doar de un singur alt reporter pe teme generale, Baggy Suggs, un țap bătrân care își petrecea orele pe lângă tribunal, adulmecând bârfe și bând burbon cu o mică gașcă de avocați prea bătrâni și prea alcoolici ca să își mai practice meseria. Așa cum aveam să descopăr în curând, Baggy era prea leneș ca să-și verifice sursele și să scormonească după subiecte interesante. Ca atare, articolul lui de primă pagină nu era, de obicei, decât o relatare plicticoasă a vreunei dispute legate de un teren sau a vreunei molestări în familie.

Margaret, secretara, era o minunată creștină care ținea în frâu întreaga șandrama, deși o ducea mintea suficient de mult ca să îl lase pe Spot să creadă că el era șeful. Femeia trecuse de cincizeci de ani și lucra la ziar de douăzeci de ani. Era alfa și omega instituției, iar *Times* se învârtea în jurul ei. Margaret vorbea încet, aproape sfios, și din prima zi prezența mea o intimidase, pentru că eram din Memphis și urmasem timp de cinci ani cursurile unei școli din Nord. Eu aveam grijă să nu mă laud cu apartenența mea la universitățile cu tradiție, însă voiam, în același timp, ca acești țărani din Mississippi să fie conștienți de educația mea extraordinară.

Ea și cu mine am devenit amici de bârfă, iar după o săptămână mi-a confirmat ceea ce eu bănuiam deja – că domnul Caudle era, într-adevăr, nebun, și că ziarul o ducea rău pe bune. Numai că, așa cum susținea Margaret, cei doi Caudle dispuneau de bani de familie.



Aveau să treacă ani de zile până să înțeleg misterul.

În Mississippi, banii de familie nu trebuie confundați cu averea. N-aveau nimic de-a face cu lichiditățile sau cu alte bunuri. Banii de familie însemnau un statut social, obținut de un alb, cu o educație mai înaltă decât liceul, născut într-o casă mare cu verandă în față – probabil înconjurată de câmpuri de bumbac și soia, deși un astfel de amănunt nu era obligatoriu –, crescut parțial de o mult iubită doică neagră pe nume Bessie sau Pearl, parțial de bunici avuți, care odinioară fuseseră stăpânii strămoșilor lui Bessie sau Pearl, și hrănit încă de la naștere cu discursuri despre comportamentul social al elitei privilegiaților. Suprafețele de pământ și fondurile bănești erau cumva de ajutor, însă zona fluviului Mississippi era plină de indivizi cu sânge albastru faliți, care moșteniseră statutul de „bani de familie“. Statutul nu putea fi câștigat. Trebuia primit la naștere.

Avocatul familiei Caudle mi-a explicat, în câteva cuvinte concise, adevărata valoare a banilor de familie:

– Sunt săraci lipiți pământului, mi-a zis el, în vreme ce eu ședeam într-un fotoliu ponosit din piele și îl priveam peste anticul și imensul lui birou de mahon.

Avocatul se numea Walter Sullivan, de la prestigioasa firmă de avocatură Sullivan & O'Hara – o firmă renumită în Ford County, căci avea șapte avocați. Omul studiasse cererea de intrare în faliment și începuse să bată câmpii despre familia Caudle, despre banii pe care îi avusese această familie și despre prostiile comise, în urma cărora un ziar altădată profitabil ajunsese la pământ. Reprezenta familia de treizeci de ani. În vremurile când Miss Emma conducea afacerea, *Times* avea cinci mii de abonați și pagini pline de reclame. Femeia păstra un certificat de depozit în valoare de 500 000 de dolari la Security Bank, pentru a-l folosi în caz de nevoie.

Apoi a murit soțul ei, iar ea s-a recăsătorit cu un alcoolic din partea locului, mai tânăr decât ea cu douăzeci de ani. Când era treaz, omul abia dacă știa să vorbească, dar se împăuna că el este

un poet și un eseist chinuit de soartă. Miss Emma îl iubea mult. L-a plantat în funcția de coeditor, o poziție pe care el o folosea ca să scrie lungi editoriale în care tuna și fulgera împotriva a tot ce mișca în Ford County. A fost începutul sfârșitului. Spot își ura tatăl vitreg, sentimentul fiind reciproc, iar relația lor a ajuns la apogeul printr-una din cele mai năucitoare bătăi cu pumnii din istoria Clantonului. Bătaia a avut loc pe trotuarul din fața redacției, în piața din centrul localității, în fața unei mulțimi uluite. Localnicii credeau că, în acea zi, creierul lui Spot, și-așa fragil, avusese serios de suferit. La puțin timp după aceea, el a început să nu mai scrie nimic altceva în afara blestematelor de necrologuri.

Tatăl vitreg a fugit cu banii soției sale, iar Miss Emma a suferit o cădere nervoasă și s-a autoexilat de lume.

– Pe vremuri a fost un ziar bun, mi-a spus domnul Sullivan. Dar uitați-vă la el acum. Mai puțin de o mie două sute de abonamente și datorii cât casa. E în faliment!

– Ce va decide tribunalul? am întrebat eu.

– Va încerca să găsească un cumpărător.

– Un cumpărător?

– Da, cineva îl va cumpăra. Ținutul trebuie să aibă un ziar.

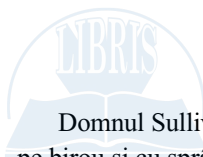
M-am gândit imediat la doi oameni – Nick Diener și BeeBee. Familia lui Nick se îmbogățise din săptămânalul pe care îl conducea în ținutul ei. BeeBee era deja bogată și avea un singur nepot mult iubit. Inima a început să îmi bată din pricina ocaziei ivite.

Domnul Sullivan mă urmărea cu atenție. Era clar că simțea ce îmi trecea prin minte.

– Ar putea fi cumpărat pe mai nimic, a turnat el gaz pe foc.

– Cât? am întrebat eu, cu încrederea unui reporter neofit de douăzeci și trei de ani, a cărui bunică era la fel de moale precum săpunul din leșie.

– Probabil cincizeci de mii. Douăzeci și cinci pentru ziar și douăzeci și cinci capital de lucru. Cele mai multe datorii pot fi trecute la faliment, apoi renegociate cu creditorii.



Domnul Sullivan s-a oprit și s-a aplecat înainte, cu coatele pe birou și cu sprâncenele lui cenușii și groase zvâcnind, ca și cum creierul îi lucra continuu.

– Ar putea fi o adevărată mină de aur, să știți.

BeeBee nu investise niciodată într-o mină de aur, dar după trei zile de rugăminți și insistențe am plecat din Memphis cu un cec de 50 000 de dolari. Cecul i l-am dat domnului Sullivan, care l-a pus într-un cont bancar și a înaintat tribunalului o cerere de vânzare a ziarului. Judecătorul, o relicvă umană care ar fi stat perfect în pat alături de Miss Emma, a dat bovin din cap și și-a scrijelit numele pe un ordin judecătoresc care mă transforma în noul proprietar al lui *The Ford County Times*.

În Ford County ai nevoie de cel puțin trei generații ca să fii acceptat drept membru al comunității. Indiferent de avere sau de familie, nimeni nu se poate muta în ținut, beneficiind instantaneu și de încredere. Orice nou-venit este înconjurat de un nor negru de suspiciuni. Eu nu făceam excepție de la regulă. Oamenii din ținut sunt excesiv de calzi, de cordiali și de politicoși, aproape de punctul în care devin iritanți cu amabilitățile lor. Dau din cap și vorbesc cu toată lumea pe străzile din centru. Te întrebă de sănătate, de vreme și te invită la biserică. Se grăbesc să sară în ajutorul străinilor.

Însă nu au cu adevărat încredere în tine decât dacă au avut încredere și în bunicul tău.

Un imens val de bârfe a zguduit comunitatea în clipa în care s-a împrăștiat vorba că eu, un tânăr venetic din Memphis, am cumpărat ziarul local pentru o sumă de cincizeci, o sută sau poate chiar două sute de mii de dolari. Margaret mă ținea la curent cu ultimele bârfe. Deoarece eram burlac, exista posibilitatea să fiu homosexual. Deoarece urmasem cursuri la Syracuse, oriunde ar fi fost asta, atunci probabil că eram comunist. Sau, mai rău, liberal. Și pentru că eram din Memphis, eram doar un sabotor care intenționa să facă de râs Ford County.



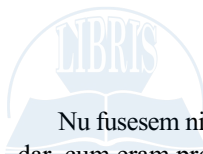
În același timp însă, așa cum conveniseră tacit cu toții, eu eram acum cel care controla necrologurile! Eram cineva!

Noul *Times* a debutat pe data de 18 martie 1970, la doar trei săptămâni după ce curierul venise cu actele de faliment. Ziarul avea aproape trei centimetri grosime și era încărcat cu poze, așa cum niciun săptămânal de provincie nu tipărise vreodată. Fotografii cu cercuri literare, cu echipe de baschet ale liceenilor, cu cercuri de studiu a Bibliei, cu echipe de softball, cu întâlniri civice. Zeci de poze. Am încercat să includ fiecare individ din ținut. Iar morții erau lăudați ca niciodată înainte. Necrologurile erau stânenjitor de lungi. Sunt convins că Spot era mândru de asta, dar n-am primit nicio vorbuliță de apreciere de la el.

Știrile erau ușoare și aerisite. Niciun fel de editorial. Oamenilor le plăcea să citească despre crime, așa că în colțul din stânga jos al primei pagini am lansat rubrica de „Infracțiuni“. Din fericire, două camionete fuseseră furate cu o săptămână înainte, așa că am relatat vestea ca și cum fusese jefuită Trezoreria SUA.

În centrul primei pagini trona o poză de grup a noii echipe a ziarului – Margaret, Hardy, Baggy Suggs, eu, fotograful nostru, Wiley Meek, Davey Bigmouth Bass și Melanie Dogan, o elevă de liceu angajată cu jumătate de normă. Eram mândru de echipa mea. Lucrasem ca nebunii zece zile, iar prima ediție a ziarului a fost un adevărat triumf. Am tipărit cinci mii de exemplare și le-am vândut pe toate. Cea mai impresionată a fost BeeBee, căreia i-am trimis o cutie întreagă cu ziare.

Timp de o lună, *Times* a căpătat treptat o formă, pe măsură ce îmi dădeam seama mai bine ce aveam să fac din ziar. În zona de provincie a Mississippi-ului schimbările sunt dureroase, așa că am decis să merg din aproape în aproape. Vechiul ziar intrase în faliment, dar se modificase extrem de puțin în cincizeci de ani. Am scris mai multe știri, am vândut mai multă reclamă, am inclus tot mai multe poze de grup din cele mai diverse domenii. Și am lucrat din greu la necrologuri.



Nu fusesem niciodată un suporter al orelor lungi de serviciu, dar, cum eram proprietar, am uitat de ceas. Eram prea tânăr și prea ocupat ca să îmi fie frică. Avem douăzeci și trei de ani și mă trezisem proprietarul unei publicații săptămânale datorită norocului, întâmplării și unei bunici bogate. Dacă aș fi ezitat, aș fi studiat situația și aș fi căutat sfaturi de la bancheri și contabili, probabil cineva mi-ar fi băgat mințile în cap. Însă atunci când ai douăzeci și trei de ani nu te temi de nimic. Nu ai nimic, deci nu poți pierde nimic.

Mi-am imaginat că-mi va lua un an ca să scot ziarul cu profit. Iar la început veniturile creșteau constant și lent. Apoi a fost ucisă Rhoda Kassellaw. Cred că intră în natura afacerii să vinzi mai multe ziare după comiterea unei crime atroce, când oamenii vor detalii. Am vândut două mii patru sute de ziare în săptămâna dinaintea crimei, și aproape patru mii o săptămână mai târziu.

Nu era vorba de o crimă obișnuită.

Ford County era un loc pașnic, plin de creștini sau de oameni care pretindeau că sunt creștini. Bătăile cu pumnii erau evenimente banale, dar care se petreceau din cauza claselor sociale inferioare, care se luau la hartă din pricina alcoolului. O dată pe lună vreun țăran trăgea în vecinul lui sau în propria nevestă cu arma, iar în fiecare weekend exista măcar o înjunghiere în zonele populate de negri. Toate aceste episoade erau rareori urmate de decese victimelor.

Am deținut ziarul timp de zece ani, între 1970 și 1980, și în perioada asta am relatat despre foarte puține asasinate în Ford County. Niciunul nu a fost la fel de atroce ca în cazul Rhodei Kassellaw. Niciunul nu a fost la fel de îndelung premeditat. Au trecut treizeci de ani și încă mă mai gândesc zilnic la acea crimă.